

Capitolul 6

Curaj și har –

Un ajutor pentru studiul cărții Estera

Capitolul 6

O noapte fără somn

În această noapte critică totul se concentrează în jurul lui Mardoheu; toate inimile sunt preocupate cu el. Cu siguranță Estera nu a putut dormi (capitolul 4,16); ea se gândea la rugămintea, pe care trebuia s-o facă cunoscut în ziua următoare, și ea se gândea la Mardoheu, cel care i-a dat misiunea pentru această rugămintea. Nici Haman nu putea să doarmă, și anume, de bucurie mare de faptul că dușmanul de moarte al lui urma să fie omorât în dimineața următoare. Când privea de la fereastra lui, vedea afară spânzurătoarea și în imaginea lui vedea deja pe Mardoheu atârând acolo. Însă ce este cel mai ciudat, este că nici împăratul n-a putut dormi (versetul 1), și în aceasta vedem clar mâna lui Dumnezeu! Căci să ne imaginăm, ce s-ar fi întâmplat dacă Ahașveroș în noaptea aceasta ar fi dormit în mod normal. Cum ar fi reacționat el la rugămintea Esterei? S-ar fi interesat el cu adevărat așa de mult de poporul ei și de iudeul Mardoheu, care stătea în poarta lui? Dacă ar fi dormit în noaptea aceasta și nu ar fi aflat nimic despre Mardoheu, atunci, vorbind omenește, astăzi nu ar mai fi poporul Israel și iudeii ar fi fost nimiciți în întreg imperiul persan! Dar Ahașveroș nu putea dormi. Împăratului îi dispăruse somnul; și tot așa – spus cu reverență – pentru Dumnezeu a fost o noapte de veghere, atunci când întunericul s-a răspândit peste Golgota și Fiul Lui atârna acolo pe lemn. Căci în aceste puține ore au avut loc evenimentele cele mai importante din toată istoria mondială și gândurile Lui erau la Fiul Său, adevăratul Mardoheu.

Cum se face că în noaptea aceasta împăratul se gândește la Mardoheu? Dumnezeu călăuzește așa fel, că împăratul a poruncit să se aducă cartea aducerilor aminte, cronicile, și din aceasta să se citească tocmai ce a făcut Mardoheu în favoarea împăratului (versetul 2; compară cu capitolul 2,19-23). Mardoheu, acest iudeu simplu de la poarta împăratului, a adus la lumină un complot îndreptat împotriva împăratului Ahașveroș. El s-a dedicat păstrării drepturilor împăratului și a scaunului său de domnie. Și împăratul întrebă apoi: „Ce cinste și ce mărime s-au făcut lui Mardoheu pentru aceasta?” (versetul 3). Slujitorii îi răspund (de fapt: tinerii), și aici vedem din nou „tinerii”, care vestesc noile evenimente: „*Nimic* nu s-a făcut pentru el”. Aceasta ne amintește de Daniel 9,26, unde se spune despre Mesia: „El va fi stârpit și nu va avea *nimic*”. Hristos a fost răstignit în slăbiciune, și El nu a posedat nimic. Totul părea să fie pierdut și se dădea impresia că satana ar fi biruit. Însă după aceea a acționat Dumnezeu! El nu a mai privit mult timp, ci El a dat Fiului Său onoarea care I se cuvenea. Aceasta găsim prezentat aici simbolic.

Mardoheu este onorat

Ajungem acum la un moment de cotitură important în istoria lui Mardoheu și a poporului său. Ahașveroș începe să acționeze în favoarea poporului lui Dumnezeu, în loc să fie împotriva lui, cum a fost în capitolul 3. De fapt aici este în primul rând în favoarea lui

Capitolul 6

Mardoheu, pentru popor salvarea vine mai târziu. Ahașveroș acționează aici *în favoarea lui Mardoheu*, și aceasta este un tablou minunat a ceea ce Dumnezeu a făcut pentru Hristos, atunci când El L-a înviat dintre morți și L-a glorificat în cer la dreapta Sa. Acesta este primul lucru, pe care Dumnezeu L-a făcut. Poporul Israel nu este încă salvat, aceasta urmează să aibă loc în viitor. Dar Hristos, adevăratul Mardoheu, a primit plata pentru suferințele Sale. Fiul Omului este glorificat *acum* în cer de Dumnezeu, după ce Dumnezeu a fost glorificat de El în gradul cel mai înalt pe pământ (Ioan 13,31.32). Într-adevăr, aici noi nu suntem încă în Estera capitolul 10, unde vedem simbolic cum Fiul Omului Își începe domnia publică peste toate lucrurile. Însă Dumnezeu L-a onorat deja acum și I-a dat slavă și cinste (Evrei 2,9), și El a lăsat să se dea mărturie publică despre aceasta în lumea aceasta. Vedem aceasta aici în Estera 6. Dumnezeu nu a vrut să aștepte până va veni Împărăția păcii, El a glorificat imediat pe Hristos: El L-a înviat și I-a dat un loc de cinste la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri (Evrei 8,1). Și Dumnezeu a lăsat să se dea mărturie pe pământ, că acesta este Omul căruia El voia să-I dea cinste!

Este însă ciudat, că Dumnezeu a știut să folosească pentru aceasta chiar pe cel mai mare împotrivor al lui Hristos, așa cum a fost folosit Haman, ca să dea onoare lui Mardoheu – dușmanul de moarte al lui. Haman stă dis-de-diminează în curte, ca să spună împăratului că el vrea să spânzure pe Mardoheu (versetul 4). Însă când împăratul l-a lăsat să intre, el nu a mai avut timp să facă cunoscut planul lui. Împăratul o ia înaintea lui Haman și spune: „Ce trebuie făcut pentru un om pe care vrea să-l cinstească împăratul?” (versetul 6). Așa a vrut Dumnezeu să glorifice pe Domnul Isus, și El voia, așa am putea spune, să împlinească repede planul Său. Cum a făcut El aceasta? Ahașveroș ar fi putut să lase pe Mardoheu să vină, și el ar fi putut ține un discurs maiestos în palatul împărătesc și să-l răsplătească din belșug, în timp ce nimeni din imperiul persan nu ar fi putut afla ceva despre aceasta. Dar nu a fost așa. Și tot așa Dumnezeu nu a înviat dintre morți pe Domnul Isus în ascuns și L-a așezat la dreapta Sa – fără să-L arate cuiva și fără să spună ceva cuiva. Nu, Dumnezeu nu a vrut aceasta. Probabil noi nu ne gândim așa des la aceasta, dar Dumnezeu a glorificat acum pe Hristos nu numai în cer. El I-a dat și pe pământ onoarea publică, care I se cuvenea, și El știe să folosească pentru aceasta chiar și un „Haman”, așa cum vom vedea îndată. La început Haman mai gândea încă, că toate acestea se referă la el, și de aceea face împăratului următoarea propunere: „Omului pe care vrea împăratul să-l cinstească, trebuie să i se aducă haina împărătească, aceea cu care se îmbracă împăratul, și calul pe care călărește împăratul, și să i se pună coroana împărătească pe cap. Să se dea haina și calul în mâna unuia din căpeteniile de seamă ale împăratului, apoi să îmbrace cu haina pe omul acela pe care împăratul vrea să-l cinstească, să-l plimbe călare pe cal pe străzile cetății și să se strige înaintea lui: „Așa se face omului pe care împăratul vrea să-l cinstească!” (versetele 7-9).

Împăratul acceptă nemijlocit această propunere și răspunde – și aceasta trebuie să fi fost o dezmeticire îngrozitoare pentru Haman, care tocmai voia să ceară moartea lui Mardoheu : „Ia îndată haina și calul, cum ai zis, și fă așa iudeului Mardoheu, care stă la poarta împăratului: nu lăsa nefăcut nimic din ce ai spus.” (versetul 10) „Îndată”, spune împăratul. Nu trebuie să fie nici o amânare și nici o întârziere, și tot așa este Hristos acum glorificat de Dumnezeu. Împăratul Ahașveroș știa desigur, că Haman se împotriva iudeilor, și el știa de porunca, pe care el însuși a dat-o. Însă acum față de Haman pune accentul că tocmai iudeul Mardoheu trebuie onorat. El spune de fapt: Haman, aici este unul din acei iudei, și tu trebuie să dai

Capitolul 6

onoare acestui iudeu! Aceasta este ciudățenia lui Dumnezeu, prin care Haman află contrariul a ceea ce el s-a așteptat.

Un „Haman” nou-testamental

Tot așa este și în Noul Testament. Căci prin cine auzim noi în el, ce onoare a fost dată Domnului Isus de către Dumnezeu? Nu este nimeni altul, decât cel mai mare dușman al credincioșilor, Saul, care „sufla încă amenințarea și uciderea împotriva ucenicilor Domnului” și și-a dat acordul la omorârea lui Ștefan (Faptele Apostolilor 7,58; 9,1). Este ciudățenia divină – dacă am voie să folosesc aceste cuvinte -, că tocmai el a devenit martorul cel mai puternic al glorificării lui Hristos. Apariția Domnului din cer a dat naștere în viața lui la o schimbare radicală și l-a transformat dintr-un vrăjmaș al lui Hristos și al urmașilor Lui într-un luptător înfocat pentru onoarea acestui Domn al slavei. Este o paralelă ciudată pe care noi o putem face aici între Haman și Saul – sau Pavel. Haman s-a gândit că împăratul îi va acorda onoare, și tot așa Pavel înainte de întoarcerea lui la Domnul avea iluzia deșartă, că el ar fi plăcut în ochii lui Dumnezeu. El putea să se laude cu râvna lui și cu dreptatea lui proprie (compară cu Faptele Apostolilor 22,3; 26,5; Filipeni 3,4-6). El credea că prin prigonirea Adunării lui Dumnezeu făcea o slujbă (compară cu Ioan 16,2), însă el nu a înțeles, că el era un dușman al lui Dumnezeu, un dușman al lui Hristos și al celor ce sunt ai Săi. Însă Dumnezeu l-a făcut să-și revină și l-a oprit pe drumul Damascului (Faptele Apostolilor 9). Arătarea Domnului glorificat a făcut o impresie de neșters asupra lui și a determinat tot caracterul slujbei lui: cu privire la înălțarea Domnului Isus la dreapta lui Dumnezeu el a devenit martorul cel mai înfocat, pe care noi îl putem găsi în Noul Testament. Așa cum împăratul Ahașveroș a spus lui Haman, să nu lase nimic nefăcut din tot ce a spus, tot așa a plecat și Pavel și nu a lăsat nimic neîmplinit din însărcinarea pe care i-a dat-o Dumnezeu. El s-a dus mult mai zdrobit decât a plecat Haman aici. Trei zile a fost foarte tulburat, nu putea vedea și n-a mâncat și n-a băut nimic (Faptele Apostolilor 9,9). Dar după aceea s-a sculat și și-a împlinit însărcinarea, și nu a lăsat nimic nefăcut din ea. El ne-a făcut cunoscut tot planul lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 20,27). El a mărturisit despre învierea Domnului Isus, despre glorificarea Lui la dreapta lui Dumnezeu și despre poziția cerească a credincioșilor, în legătura lor cu Capul din cer.

Desigur Pavel a făcut aceasta cu o atitudine morală total diferită de a lui Haman, care a acordat onoare lui Mardoheu numai pentru că era constrâns s-o facă. Dar aici nu este vorba de atitudinea morală, ci de fapta însăși, că Dumnezeu știe să folosească pe dușmanul Său cel mai mare, ca să depună mărturie despre ce El a făcut Omului pe care El voia să-l cinstească! Și Dumnezeu a făcut aceasta în Noul Testament prin Pavel, ca să zicem așa, dușmanul Său cel mai mare, prigonitorul Adunării. Dumnezeu a vrut să-l folosească tocmai pe el și nu atât de mult pe cei doisprezece apostoli, pe care Domnul i-a avut pe pământ. Astfel noi posedăm de aproape două mii de ani mărturia lui Pavel despre poziția cerească actuală a Domnului. Această mărturie a fost făcută cunoscut cu mult înainte ca El să înceapă domnia Sa publică. Împărăția păcii trebuie încă să vină și adevăratul Mardoheu trebuie încă să fie pus peste toată Împărăția. Însă Dumnezeu a lăsat să se vadă clar, cine este Omul, pe care El vrea să-L cinstească. Cât de mare este totuși Dumnezeul nostru, că El a făcut deja aceasta! Timpul salvării rămășiței nici pe departe nu a venit. Rugămintea Esterei încă nu a fost rostită și soarta

Capitolul 6

poporului nu s-a schimbat încă cu nimic. Faptul că Domnul Isus a fost glorificat de Dumnezeu nu schimbă cu nimic soarta rămășiței poporului Său. Ea va trebui să sufere încă. Antihrist va veni. Aici în capitolul 6, lui Haman nu i s-a luat încă puterea și Estera trebuie încă să rostească rugămintea ei. Dar Mardoheu este glorificat: aceasta este definitiv și a fost făcut cunoscut public. Inima împăratului stă deci larg deschisă pentru el. Tot așa și pentru noi nu este nici o îndoială că Hristos a fost înălțat de Dumnezeu și că inima lui Dumnezeu este total deschisă pentru El. De aceea noi nu ne facem nici un fel de griji cu privire la soarta rămășiței poporului lui Dumnezeu din timpul acesta, despre Filadelfia, și tot așa de puțin de soarta rămășiței iudaice din viitor. Într-adevăr, pentru Estera noaptea era încă întunecată, și tot așa rămășița va trebui să treacă prin adâncimea suferințelor. Însă una știm: inima lui Dumnezeu S-a deschis pentru adevăratul Mardoheu, și El I-a dat onoare! Și de două mii de ani Dumnezeu a adus mereu pe dușmanii Săi la pocăință, a convertit mereu pe alți „Haman” de pe căile lor greșite, a transformat pe dușmanii Săi cei mai mari în martori destoinici pentru Numele lui Hristos, așa că ei au strigat pentru El în lumea aceasta: „Așa se va face omului pe care împăratul vrea să-l cinstească!” (versetul 11).

Haman începe să cadă

Căile lui Haman și ale lui Mardoheu se despart acum definitiv una de alta. Căderea lui Haman este pecetluită și el se grăbește întristat spre casa lui, dar Mardoheu se întoarce la poarta împăratului (versetul 12). Mardoheu nu a devenit mândru și privirea lui nu s-a încheșat după marșul triumfal prin cetate. Cu toată simplitatea el își reia misiunea la poarta împăratului. Tot așa vedem și la Domnul Isus, după ce El după noaptea de pe Golgota a fost înălțat de Dumnezeu. Aceasta nu a avut loc pentru ca El să triumfe singur la dreapta lui Dumnezeu, ci pentru ca El să împlinească o slujbă. Nu este minunat să știm că El este acolo în prezența lui Dumnezeu permanent activ pentru ai Săi și intervine pentru ei? Hristos este adevăratul Mardoheu, adevăratul Rob iudeu, care din dragoste pentru stăpânul Său, pentru soția Sa și pentru copiii Săi S-a făcut pentru totdeauna Slujitor (compară cu Exod 21,2-6). El este adevăratul Rob, care în odaia de sus a spălat picioarele ucenicilor Săi, pentru ca ei să aibă parte cu El (Ioan 13,1-15). El Însuși S-a sfințit în slava cerului, pentru ca și ei să fie sfințiți prin Adevăr (Ioan 17.19). El este în apropierea lui Dumnezeu în favoarea alor Săi.

Însă soarta lui Haman este pecetluită, și el înțelege foarte bine aceasta. Pleacă întristat acasă și povestește tot ce i s-a întâmplat (versetul 13). Prietenii lui sunt numiți în acest verset „înțelepții” lui, ei sunt însă înțelepții lumii acesteia. Ei nu-i pot ajuta, și de aceea pot răspunde numai: „Dacă Mardoheu, înaintea căruia ai început să cazi, este din sămânța iudeilor, nu vei putea face nimic împotriva lui, ci vei cădea negreșit înaintea lui.” (versetul 13) De ce au spus prietenii aceasta mai demult? Atunci Haman nu ar fi întreprins nebunia să facă o spânzurătoare pentru Mardoheu. Vedem aici că înțelepciunea lumii acesteia este nimicită (compară cu 1 Corinteni 1,19.20). Tot așa este și cu înțelepciunea mai marelui lumii acesteia, a lui satana, care știe foarte bine, că el este marele păgubaș, după ce Domnul Isus a înviat dintre morți și a fost glorificat de Dumnezeu la dreapta Sa în cer. Această înțelepciune nu duce la nimic. Satana cunoaște Scriptura, și el știe, că el a pierdut. Când în curând el va fi aruncat pe pământ, el știe de asemenea că mai are numai puțin timp (Apocalipsa 12,12). Prin cruce el a pierdut, dar el nu putea altfel în împotrivirea lui față de Dumnezeu. Satana nu poate

Capitolul 6

altfel, decât să facă răul și să sfătuiască la rău. El nu renunță la aceasta, aceasta este natura lui. Dar lăuntric el pricepe foarte bine că nu va putea face nimic împotriva acestui om din poporul iudeilor, pentru care împăratul și-a deschis inima. El merge în întâmpinarea pierzării sale, ca și Haman aici, când acesta este dus în grabă la ospățul pregătit de Estera (versetul 14).